

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 mai 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2016, declarat de către inculpatul

Coev Igor Igor, născut la 31 iulie 1992, originar și domiciliat în mun. Chișinău str. Ginta Latină 1 ap. 40 a

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 01.09.2015-30.11.2015
2. instanța de apel: 28.12.2015-05.02.2016
3. instanța de recurs: 13.04.2016-18.05.2016

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău din 30 noiembrie 2015, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Coev Igor Igor, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 3 ani și 4 luni închisoare, fără amendă.

Conform art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 2 ani și nu va fi executată dacă în termenul de probă nu va comite o nouă infracțiune și prin purtare exemplară va confirma încrederea acordată.

2. Potrivit sentinței s-a constatat, că la 28 iunie 2015 în jurul orei 02.30, Coev I., aflându-se în incinta barului „Teremok”, situat în mun. Chișinău str. M. Drăgan 28/4, având intenția de a însuși bunurile altei persoane, în mod deschis a sustras un telefon mobil de model „Lenovo A319”, ce aparține lui Voroniuc Vladimir, cu nr. de IMEI-uri 866086022135141 și 866086022171500, la prețul de 2.000 lei, unde erau activate cartelele SIM cu numerele 068182862 și 079303150, la prețul de 50 lei fiecare și o cartelă pentru memorie de tip „Micro-SD 4GB”, la prețul de 280 lei, pricinuindu-i astfel părții vătămate daună în proporții considerabile în sumă totală de 2.380 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Coev I. a fost calificată *de drept* în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și anume – *jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către procuror, care a solicitat casarea parțială

a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Coev I. să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal și în conformitate cu art. 364¹ Cod de procedură penală, la 4 ani 6 luni închisoare, fără amendă.

În motivarea apelului declarat a invocat, că deși, instanța de judecată a calificat corect acțiunile inculpatului, sentința în cauză este ilegală în partea stabilirii pedepsei, deoarece nu s-a ținut cont de faptul, că inculpatul anterior a mai comis infracțiuni, iar prin sentința Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău din 15.07.2015 ultimul a fost condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a pedepsei pe un termen de probă de 3 ani. Astfel, în opinia procurorului comiterea infracțiunilor de sustragere a bunurilor altei persoane a devenit o deprindere și o modalitate de conviețuire în societate, iar pedeapsa penală stabilită acestuia nu-și va atinge scopul său primordial de prevenire și combatere a săvârșirii noilor infracțiuni, respectiv pedeapsa aplicată nu este adecvată faptei și pericolului social al acesteia, fiind stabilită contrar prevederilor art. 16, 61, 75 Cod penal. Prin urmare, acuzarea consideră, că scopul pedepsei penale în privința inculpatului ar putea fi realizat doar cu privarea de libertate a inculpatului.

3.1 Procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Bolduratu Vasile, a declarat apel suplimentar, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Coev I. să fie condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, cu aplicarea art. 364¹ alin. (8) Cod penal, la 4 ani 6 luni închisoare, fără amendă. Conform art. 84 alin. (4) Cod penal, prin cumul parțial de sentințe, a-i adăuga parțial pedeapsa stabilită prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15.07.2015, stabilindu-i definitiv pedeapsă de 6 ani închisoare, fără amendă, cu executare în penitenciar de tip semiînchis.

În motivarea apelului declarat a invocat, că inculpatul prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15.07.2015, a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, cu aplicarea prevederilor art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a ocupa funcții sau a exercita o anumită activitate în domeniul economic pe un termen de 3 ani, iar conform art. 90 Cod penal, executarea pedepsei stabilite i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani. Totodată, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22.12.2015, a fost menținută sentința primei instanțe mai sus menționată, respectiv hotărârea instanței de apel este executorie și este necesar de a condamna inculpatul Coev I., cu stabilirea pedepsei conform art. 84 alin. (4) Cod penal.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2016, a fost admis apelul declarat, fiind casată parțial sentința în partea stabilirii pedepsei și pronunțată o hotărâre nouă în această parte, potrivit modului prevăzut pentru prima instanță, prin care Coev I. a fost condamnat în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, la 4 ani și 6 luni închisoare, fără amendă, și conform art. 84 alin. (4) Cod penal, în termenul pedepsei i-a fost inclusă durata pedepsei executate parțial în baza sentinței Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 iulie 2015, fiindu-i stabilit definitiv pedeapsă de 5 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, fără

amendă, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita o anumită activitate în domeniul economic pe termen de 3 ani. În rest, celelalte dispoziții ale sentinței au fost menținute.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a considerat, că prima instanță la aplicarea pedepsei nu a acordat deplină eficiență prevederilor art. 7, 61, 75, 90 Cod penal și pedeapsa aplicată nu este în limitele legii.

Instanța de apel a menționat, că potrivit sentinței Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 15 iulie 2015, Coev I. a fost recunoscut vinovat de săvârșirea la 27 ianuarie 2015 a infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal și pedepsit cu închisoare la 3 ani, cu privare de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita o anumită activitate legată de domeniul economic pe termen de 3 ani, iar conform art. 90 Cod penal, cu suspendarea condiționată a pedepsei principale pe termen de probă de 3 ani. Totodată, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2015 a fost respins ca nefondat apelul avocatului, Malanciuc S., în numele inculpatului și menținută sentința Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 15 iulie 2015.

În atare situație, în speță, instanța de apel a constatat cazul unui concurs de infracțiuni, impunându-se aplicarea prevederilor stipulate în art. 84 alin. (4) Cod penal.

Totodată, instanța de apel a reținut, că inculpatului îi aparține pluralitatea de infracțiuni, se caracterizează negativ prin faptul că anterior a mai săvârșit infracțiuni, considerând astfel că scopul pedepsei, inclusiv corectarea și reeducarea lui se va obține prin aplicarea pedepsei cu închisoare.

Prin urmare, instanța de apel a conchis, că în termenul pedepsei stabilite în baza art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, urmează a fi inclusă durata pedepsei executate parțial în baza sentinței Judecătorei Buiucani mun. Chișinău din 15 iulie 2015.

La fel, instanța de apel a notat, că temeiuri de aplicare a art. 90, precum și art. 79 Cod penal, adică condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei și aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege, nu s-au constatat, deoarece lipsesc circumstanțe ce justifică suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate inculpatului, iar în partea descriptivă a sentinței nu se cuprind considerente temeinice și legale privind aplicarea art. 90 Cod penal, fapt ce determină concluzia, că soluția aplicării normei date este nemotivată.

În cele din urmă, instanța de apel a concluzionat, că motivele invocate de procuror privind înăsprirea pedepsei inculpatului Coev I., sânt fondate.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpat, prin care solicită casarea acesteia și menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel contrar prevederilor art. 75 Cod penal, incorect a individualizat pedeapsa aplicată inculpatului, fără a ține cont de circumstanțele ce atenuează răspunderea penală, de faptul căinței sincere și comportamentul pozitiv în timpul urmăririi penale și judecării cauzei, faptul că a fost recunoscută vina de inculpat, s-a împăcat cu partea vătămată, prejudiciul material cauzat prin infracțiune fiind reparat

integral, de influența pedepsei aplicate asupra corectării, în consecință măsura de pedeapsă stabilită fiind excesiv de aspră;

- instanța de apel nu s-a expus asupra cumulului de circumstanțe atenuante menționate de prima instanță în sentință, precum și posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului;

- privarea de libertate a inculpatului îl lipsește pe acesta de șansa de a se recupera și a deveni un cetățean integru;

- consideră că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra motivelor invocate în apel, contrar prevederilor art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală.

În drept, recurentul își întemeiază recursul său, în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând de a-l respinge ca inadmisibil, deoarece instanța de apel și-a argumentat suficient soluția adoptată, ținând cont în deplină măsură de principiile generale de aplicare a pedepsei, precum și de criteriile generale de individualizare a pedepsei, de gravitatea infracțiunii săvârșite, de persoana celui vinovat, de circumstanțele ce atenuază răspunderea penală, influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat din următoarele considerente:

Potrivit art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnaților.

Reieșind din conținutul recursului, inculpatul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, menționând anume că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel. Tot din textul recursului se atestă, că autorul critică hotărârea instanței de apel, nefiind de acord cu individualizarea pedepsei stabilite, considerând-o excesiv de aspră. Astfel, ținând cont de argumentele invocate, Colegiul penal consideră, că recurentul, de fapt, semnaleză temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

În același timp, Colegiul penal constată din recursul declarat, că inculpatul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și nici încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite, invocând dezacordul cu faptul că instanța de apel nu a luat în considerație totalitatea circumstanțelor atenuante, ce în opinia ultimului, ar permite instanței de apel de a-i stabili o pedeapsă cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, suspendându-i condiționat executarea pedepsei pe o perioadă de probațiune.

Cât privește temeiul de casare, invocat de recurent și stipulat la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, precum că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, așa cum stipulează dispoziția alin. (5) art. 414 Cod de procedură penală, Colegiul penal statuează, că acest temei pentru recurs, în

prezenta speță nu este valabil, deoarece așa cum se atestă din materialele cauzei, inculpatul și nici apărătorul său, nu au atacat cu apel sentința adoptată la caz, respectiv instanța de apel nu avea cum să se pronunțe asupra a careva argumente ale părții apărării. În consecință, instanța de recurs apreciază ca neîntemeiat și declarativ invocarea temeiului de casare sus menționat de către recurent, deoarece nu are nici un suport legal.

Totodată, în urma studiului lucrărilor dosarului, în opinia Colegiului nu și-a găsit confirmarea nici temeiul pentru recurs semnalat de către recurent și prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, în prezenta speță, deoarece instanța de apel și-a motivat întemeiat soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia, ținând cont și de dispozițiile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală.

Astfel, precum se atestă, prezenta cauză, în urma solicitării și înscrisului autentic al inculpatului (f.d. 97), a fost judecată pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală.

Potrivit alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor imputate în rechizitoriu și a solicitat judecarea cauzei pe baza probelor administrate în faza urmăririi penale, solicitare care a fost admisă de către instanță prin încheiere (la caz, încheierea protocolară f.d. 105), beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare ori cu muncă neremunerată în folosul comunității și de reducere cu o pătrime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu amendă.

Sanțiunea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, pentru care a fost recunoscut vinovat inculpatul, prevede pedeapsă cu închisoare de la 5 la 7 ani cu (sau fără) amendă în mărime de la 500 la 1.000 unități convenționale. Respectiv, învederând prevederile art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, care sânt valabile în cazul dat pentru inculpatul Coev I., limitele pedepsei cu închisoare au fost reduse cu o treime, constituind astfel de la 3 ani și 4 luni până la 4 ani și 8 luni. În prezenta speță, inculpatului pentru comiterea infracțiunii imputate, prin prisma alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, i-a fost stabilită pedeapsă cu închisoare pe un termen de 4 ani și 6 luni, fără amendă, adică în limitele prevederilor legale.

La aplicarea pedepsei inculpatului, în privința căruia a fost admisă procedura simplificată de judecare pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța urmează să ia în considerare atât prevederile din alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, cât și prevederile art. 75-88 din Cod penal, ce reglementează modalitatea individualizării pedepselor persoanelor condamnate.

Conform alin. (1) art. 75 Cod penal, persoanei recunoscută vinovată de săvârșirea unei infracțiuni, inclusiv prin procedura de judecare în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele fixate în Partea Specială a prezentului Cod și în conformitate cu dispozițiile Părții Generale a Codului penal, aplicate prin prisma prevederilor alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată

va ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuează sau agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale acestuia.

De menționat, la caz, este și acel fapt că instanța de apel întemeiat a reținut, că inculpatul Coev I., prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 iulie 2015, a fost condamnat pentru comiterea infracțiunii prevăzute de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau a exercita o activitate legată de domeniul economic, pe un termen de 3 ani, iar conform art. 90 Cod penal, pedeapsa stabilită i-a fost suspendată condiționat pe un termen de probă de 3 ani. Ulterior, prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 22 decembrie 2015, a fost respins apelul avocatului Malanciuc S. în numele inculpatului Coev I. și menținută sentința, nominalizată mai sus. Astfel, se constată faptul, că până la adoptarea sentinței în prezenta cauză, inculpatul a fost condamnat și prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15.07.2015, însă care a fost contestată cu apel de către partea apărării, adică nu era o hotărâre judiciară definitivă și executorie, în cauza respectivă.

Norma alin. (4) art. 84 Cod penal stipulează, că conform prevederilor alin. (1)–(3) se stabilește pedeapsa și în cazul în care, după pronunțarea sentinței, se constată că persoana condamnată este vinovată și de comiterea unei alte infracțiuni săvârșite înainte de pronunțarea sentinței în prima cauză. În acest caz, în termenul pedepsei se include durata pedepsei executate, complet sau parțial, în baza primei sentințe.

Prin urmare, Colegiul penal remarcă, că instanța de apel corect la stabilirea pedepsei inculpatului, în prezenta cauză, a aplicat și prevederile art. 84 alin. (4) Cod penal, stabilindu-i pentru cumul de infracțiuni pedeapsă definitivă cu închisoare pe un termen de 5 ani, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, fără amendă, fiindu-i inclus durata pedepsei executate parțial în baza sentinței Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15 iulie 2015.

Aplicându-se pedeapsa în urma judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, instanța, de asemenea, trebuie să ia în considerare și cerințele alin. (2) art. 75 Cod penal, conform cărora o pedeapsă mai aspră, din numărul celor prevăzute pentru săvârșirea infracțiunii, se stabilește doar dacă o pedeapsă mai blândă, din numărul celor menționate, nu va asigura atingerea scopului pedepsei.

Opozant alegațiilor recurentului despre posibilitatea aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința sa și anume suspendarea condiționată a executării pedepsei pentru o perioadă de probațiune, Colegiul penal relevă, că conform alin. (1) al normei menționate, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă. În acest caz, instanța de judecată*

dispune neexecutarea pedepsei aplicate dacă, în perioada de probațiune sau, după caz, termenul de probă pe care l-a fixat, condamnatul nu va săvârși o nouă infracțiune și, prin comportare exemplară și muncă cinstită, va îndreptăți încrederea ce i s-a acordat.

Deci, o condiție prevăzută expres în alin. (1) art. 90 Cod penal constituie concluzia instanței că nu este rațional ca făptuitorul să execute pedeapsa stabilită. Astfel, este prerogativa instanței de judecată să aprecieze că scopul pedepsei poate fi atins chiar și fără executarea efectivă a acesteia. În formarea convingerii, instanța de judecată ține cont de totalitatea condițiilor expres prevăzute de lege, inclusiv are în vedere întreaga conduită a condamnatului înainte de săvârșirea faptei, după săvârșirea faptei, în timpul judecării, precum și alte aspecte ce privesc personalitatea infractorului, bazându-se pe materialele cauzei administrate în cadrul cercetării judecătorești.

În contextul dat, instanța de recurs, totuși precizează, că prin îndeplinirea condițiilor prevăzute de lege pentru aplicarea prevederilor alin. (1) art. 90 Cod penal, nu se creează un drept pentru condamnat, ci doar o vocație a acestuia la această măsură de individualizare judiciară a pedepsei.

Ținând cont însă, de prevederile legale enunțate mai sus, Colegiul penal consideră întemeiate considerentele instanței de apel că în prezenta cauză, nu s-au constatat circumstanțe ce ar justifica suspendarea condiționată a pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, deoarece personalitatea inculpatului nu prezintă garanțiile unei conduite, ce ar permite instanței de judecată de a da dovadă de clemență. Mai ales, că în cauza supusă judecării, nu sunt prezente doar circumstanțe atenuante, menționate în recursul său de către inculpat, de către prima instanță fiind constatată și prezența circumstanței agravante – *săvârșirea infracțiunii de către o persoană în stare de ebrietate*, având în vedere și acel fapt, că inculpatul cu 5 luni până la comiterea infracțiunii de jaf, prevăzută de art. 187 alin. (2) lit. f) Cod penal, a comis și o infracțiune de escrocherie prevăzută de art. 190 alin. (2) lit. c) Cod penal, pentru care a și fost condamnat prin sentința Judecătoriei Buiucani mun. Chișinău din 15.07.2015, inclusiv cu aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal. Tot, din materialele cauzei se atestă, că anterior inculpatul a mai săvârșit infracțiuni și anume prevăzute de art. 186 alin. (2) lit. b), c), d) Cod penal, procesul penal în privința sa fiind încetat în legătură cu împăcarea părților, precum și de art. 201¹ alin. (1) Cod penal, fiind condamnat la amendă în mărime de 10.000 lei, pe care a achitat-o. Astfel, se atestă faptul că comiterea infracțiunilor, îndeosebi a celor de sustragere a bunurilor altei persoane, pentru inculpatul Coev I., a devenit o deprindere și o modalitate de conviețuire în societate, iar aplicarea pedepselor neprivative de libertate nu-și produc efectul, pentru ca inculpatul să-și facă concluziile necesare de a nu comite în continuare abateri de la prevederile legii penale.

Referitor la alegațiile recurentului privind prezența cumulului de circumstanțe atenuante, ce în opinia acestuia nu au fost luate în considerare de către instanța de apel, Colegiul menționează, că la prezenta speță, acestea nu sunt suficiente pentru ca inculpatul să beneficieze de aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal, în raport cu faptul prezenței și a circumstanței agravante la caz, ținând cont și de personalitatea inculpatului, din cazierul judiciar al căruia rezultă o frecvență a comiterii

infracțiunilor. În ce privește, invocarea prezenței circumstanței atenuante recunoașterea vinei în comiterea infracțiunii, la caz, ca urmare a aplicării procedurii prevăzute de art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, aceasta nu poate fi valorificată ca o circumstanță atenuantă prevăzută de art. 76 alin. (1) lit. f) Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică, fapt menționat și în pct. 35 al Hotărârii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 13 din 16.12.2013, *Cu privire la aplicarea prevederilor art. 364¹ CPP de către instanțele judecătorești*.

În atare împrejurări Colegiul penal consideră, că instanța de apel i-a aplicat inculpatului o pedeapsă echitabilă și conformă prevederilor legale, luând în considerație toate criteriile generale de individualizare a pedepsei, iar modalitatea de executare a acesteia stabilită în sarcina inculpatului, a fost individualizată corect și în așa fel, încât acesta să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare.

Astfel, Colegiul statuează, că pedeapsa individualizată de instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut la art. 61 alin. (2) Cod penal, restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Sumând cele expuse, instanța de recurs consideră, că n-a fost constatată prezența în speța examinată a careva erori de drept, ce ar servi drept temei de implicare în sensul casării deciziei contestate în partea stabilirii pedepsei.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

În temeiul celor menționate mai sus, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către inculpat, ca fiind vădit neîntemeiat.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 05 februarie 2016, declarat de către inculpatul **Coev Igor Igor**, în cauza penală în privința acestuia, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 15 iunie 2016.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie